

pls

JAMSAI

ทดลองอ่าน

JAMSAI

ทดลองอ่าน

JAMSAI

นายคะ อย่ามาอ้อน

เจ้าหญิงฟูโลโอม เขียน | HIRUNA ภาพ

นายคะ อย่ามาอ่อน

เจ้าหญิงผู้โลโฉม เขียน

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-3118-6

ภาพประกอบ HIRUNA

จัดพิมพ์โดย

จัมป์ JAMSAI

บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 02 840 4888

เว็บไซต์ www.jamsai.com

อีเมล editor@jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรนต์

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จังหวัดนนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 02 423 9999 โทรสาร 02 449 9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 349 บาท

พิมพ์

กระดาษปกนอมสายตา

ห่วงใยสายตาคุณ

www.greenread.com

คำนำ

หลังจากที่ห่างหายกันไปนาน ในที่สุดก็ได้ฤกษ์พานายญี่ปุ่นสุดกร้าวใจคนสุดท้าย มาให้ทุกคนได้พินกันแล้วค่ะ บอกเลยว่าสมการรอดคอยแน่นอนเพราะ 'มิเนอิ โทโมกิ' พกความออตออันชวนใจเหลือในระดับที่เกินด้านมาเต็มพิกัด และคนที่เจ้าแมวตัวโต ล็อกเป้าหมายเพื่อตกมาเป็นทาสก็ไม่ใช่ว่าใคร เป็นสาวน้อยขี้อ่อนอย่าง 'มูก' Strategic Planner แห่ง ViperX นั่นเอง

เพราะความลับที่มูกซ่อนไว้ ทำให้ต้องไปพัวพันกับเจ้าชายสุดฮอตโดยไม่ได้ตั้งใจ ความสัมพันธ์ที่เริ่มต้นจากความซับซ้อนจะพาเขาและเธอไปถึงจุดไหน ลูกอ่อนของมิเนอิซึ่ง จะทำให้คนที่มึนปวดแผลอย่างมูกใจอ่อนได้ยังไง พลิกหน้ากระดาษต่อไปแล้วมาเอาใจช่วย สาวใจดีกับหนุ่มขี้อ่อนกันได้เลยละ

ด้วยไมตรีจิต
สำนักพิมพ์แจ่มใส

จากใจนักเขียน

สวัสดีทุกคนค่ะ ดีใจมากเลยที่ได้เขียนหน้าจากใจนักเขียนในเล่มของ 'มิเนอิซัง' สักที ขออภัยที่ทำให้ต้องรอกันนานเลยนะคะ ตั้งใจทำให้ออกมาดีที่สุดสมกับที่รอคอย หวังว่าจะถูกใจนายขาจอมซี้ซ้อนกับนางเอกทาสแมวของเราค่ะ ♥

เล่มนี้เป็นเล่มที่สี่แล้วในชุดนายญี่ปุ่น ขอบคุณที่ติดตามกันมาจนถึงเล่มนี้นะคะ หลังจากนี้จะทำเล่มพิเศษรวมตอนฟินๆ ของนายขาทั้งสี่คนและแฟนสาวของเขาด้วย แบบครบสี่คู่ไปเลย ฝากติดตามด้วยน้า!

สำหรับเรื่อง 'นายคะ อย่ามาซ้อน' เราเขียนด้วยแพชชั่นเต็มเปี่ยมเลยนะคะ เพราะตัวนักเขียนเองก็เป็นทาสแมวระดับมืออาชีพ เก็บแมวจรมาเลี้ยงแล้วมากกว่า 20 ตัว ยังหวังว่าสักวันจะได้เก็บมิเนอิซังมาเลี้ยงแบบ 'ไข่มุก' นางเอกของเรื่องนี้ได้บ้างค่ะ บรรดานายท่านแมวในเรื่องก็คือเอามาจากแมวที่บ้านนี้แหละ ใครอยากดูรูปประกอบ ทักมาได้นะคะ หรือจะแวะมาเม้าท์มอย มาหิวดี มาวิวก็เชิญได้ตลอดเวลาเลยนะคะ ตามช่องทางติดต่อด้านล่างนี้นะคะ!

LINE Official Account: @prettyprincess

Facebook: เจ้าหญิงผู้เลอโฉม

Twitter (X): @Kantarin_L

Instagram: @prettyprincessjamsai

นิยายเรื่องนี้เป็นเรื่องที่ต่างขึ้นจากจินตนาการของฟุซึยุน
ไม่มีความเกี่ยวข้องกับบุคคล สถานที่ หรือเหตุการณ์จริงใดๆ
อาจมีคำพูดหรือการกระทำที่ส่งผลกระทบต่อจิตใจ
สำหรับผู้อ่านที่มีอายุ 18 ปีขึ้นไป
โปรดใช้วิจารณญาณในการอ่าน

1

私の好きな人。

คนที่ฉันชอบ

'คนที่ฉันชอบ' คือเจ้าของบริษัท ViperX Advertising ค่ะ

"หล่อจังเลย"

"...อะไรของแกอีกเนี่ย"

"ก็นั่นไง ดูลิ วันนี้ก็หล่อเหมือนเจ้าของอีกแล้ว" ฉันตอบพร้อมกับบ้วนไป
ทางโตะวีไอพีขนาดใหญ่ที่อยู่ตรงมุมที่ดีที่สุดของห้องจัดเลี้ยงโนมิโค* อันเป็น
ที่นั่งของเหล่านายญี่ปุ่นทั้งหลาย ยัยโซ เพื่อนสนิทที่แสนเย็นชาของฉันซึ่ง
นั่งเดิมเบียร์อยู่ข้างๆ ก็ถึงกับถอนหายใจอย่างเอือมระอาเป็นรอบที่ร้อยของวัน

"รู้แล้วจ้ะ ชมเขาแบบเดิมมาสองปีแล้วจ้ะ ไม่คิดจะเปลี่ยนคำชม
บ้างหรือไง"

"แกก็ดูเขาลิ หน้าตาแบบนี้ไม่ให้ชมว่าหล่อเหมือนเจ้าของจะให้ชมว่าอะไร"
ฉันยืนย่นอย่างจริงจังก่อนจะเอื้อมมือไปแย่งแก้วเบียร์ที่ยัยโซเพิ่งกดดื่มจาก
ทาวเวอร์เสิร์ฟมาดื่ม "เฮ้ออออ มีความสุขจังเลย ได้เห็นหน้าแต่เช้าจรดค่ำแบบนี้
คืนนี้ต้องฝันดีแน่ๆ เลย"

* โนมิโค (飲み会) หมายถึงงานเลี้ยงกินดื่มของคนญี่ปุ่น

"ขลังยิ่งกว่าพระเครื่องก็คือหน้ามิเนอิซังนี่เอง" เพื่อนรักของฉันทุดเสียงเย็นชา ก่อนจะแยงแก้วเบียร์คืนไปอย่างไม่ไยดี "ถ้าชอบเขามากก็เข้าไปจับสักทีสิ เนี่ย 'ไหนๆ' ก็ดื่มจนกริ่มแล้ว แถมได้มานมโคที่มีเขาอยู่ด้วยทั้งที"

"ไม่เอาอะ...นั่นมิเนอิซังเชียวนะ แค่เห็นหน้าก็เข้าอ้อนแล้ว" ฉันทุดเสียงอ่อย พลางหันมองไปทางโต๊ะของนายญี่ปุ่นอีกครั้ง และภาพของมิเนอิซังที่กำลังนั่ง ยิ้มหวานหัวเราะไปกับอาคิสึกิซังและนายญี่ปุ่นคนอื่นๆ ด้วยท่วงท่าที่ดูหล่อเหลา สง่างามในทุกอิริยาบถก็ทำให้ฉันทุดใจพองขึ้นมาราวกับปลาปักเป้าจนแทบจะโกลโกลไป กับโต๊ะ "ไม่อยากจะคิดเลยว่าได้เป็นแฟนจะทำได้ เห็นหน้าหล่อๆ แบบนั้นใกล้ๆ จิตใจคงไม่อยู่กับเนื้อกับตัวแน่"

"ตอนนี้จิตใจแก่ก็เชื่อว่าอยู่กับตัวนะ แกเหมือนคนบ้ามากๆ เลยขอบอก รู้มั้ยว่าคนอื่นเค้าพูดถึงแกว่ายังไง บอกว่าเป็นโอดาคุของมิเนอิซัง คอยมองตาม ตาละห้อยอยู่ตลอดแถมยังชมเขาปาวๆ ทุกวันยังกับพวกโรคจิต"

ยัยโซ่ตัวยาวเหยียดเหมือนเก็บกดมานาน จนสุดท้ายยัยปราง เพื่อนอีกคนในทีมที่นั่งอยู่ฝั่งตรงข้ามก็ถึงกับอดไม่ได้ ต้องผสมโรงร่วมด่าด้วยอีกคน

"จริง ช่วยเปลี่ยนใจไปชอบคนธรรมดาหน่อยเหอะ ฉันทุดจะได้เชียร์ได้อย่าง เต็มปาก และแกก็จะได้มีแฟนเป็นตัวเป็นตน เล็กมโนสักที"

"ว่าไงนะ ทำไมตอนนี้เชียร์ไม่ได้อะ ฉันทุดชอบมิเนอิซังแล้วทำไมจะเชียร์ ไม่ได้ ทียัยอ่อนยังคว่ำคาเมอิซัง* มาเป็นแฟนได้เลย ยัยกึ่งตอนนี้ก็จะได้เป็น คุณนายฮาไซเบะ** แล้ว ไหนจะน้องнімสุดที่รักของอาคิสึกิซัง*** อีก"

พาดพิงถึงเพื่อนสนิทอีกสามคนที่เอาชนะสาวๆ เกินครึ่งค่อนบริษัทไปได้ ด้วยการคว่ำคาเมอิซังผู้เป็นถึงครีเอทีฟไโดเร็กเตอร์สุดหล่อ ฮาไซเบะซัง เซลส์ไโดเร็กเตอร์สุดแซ่บ และอาคิสึกิซัง CEO หนุ่มฮอตแห่งศตวรรษ สามในสี่จตุรเทพของ ViperX ไปเป็นแฟนได้สำเร็จจนตอนนี้กำลังจะแต่งงานกันแล้ว และเพื่อนทั้งสองคนก็พร้อมใจกันทำหน้าที่หน้าเหม็นเปื้อนใส่ทันที

"แค่เข้าไปคุยกับเขายังไม่กล้า ซาตินี้คงจะสมหวังหรอก จะให้ดันทุรังเชียร์ เอะ"

* อ่อนกับคาเมอิ โทชิโตะ พระเอกและนางเอกจากเรื่องนายคะ อยามาซึน

** กึ่งกับฮาไซเบะ ชินเซ พระเอกและนางเอกจากเรื่องนายคะ อยามาร้าย

*** นุ่มนัมกับอาคิสึกิ โคจิ พระเอกและนางเอกจากเรื่องนายคะ อยามาอ่อย

"ก็เหมมมมม...มันเงินอะ"

"ตามตืดตามกรีดเขามาสองปีแล้ว ถามว่าเขาจำหน้าแก่ได้มั๊ยก่อน"

"โหดร้าย :("

"ฉันแค่พูดความจริงเท่านั้นเอง" นอกจากจะไม่เห็นใจแล้ว ยัยเพื่อนสนิทที่สวแต่เลือดเย็นกว่าน้ำแข็งยังตอกลิ้มมาใส่หัวใจฉันอีก "ทั้งที่หน้าตาแก่ก็ดีทำงานก็เก่ง เป็นแพลนเนอร์ที่ได้ขึ้นเป็นทีมลีดตั้งแต่อายุงานไม่ถึงสามปี แกรมพูดได้ตั้งสามภาษา ถ้าไม่มัวแต่ตามกรีดมินเนอชิง พวกผู้ชายในบริษัทก็เล็งแกอยู่เยอะเยะ ทำให้เป็นผู้เป็นคนน้อยจะได้สละโสดสักที"

ขณะที่ยัยโซ่บ่นยาวเป็นหางว่าว ฉันก็ได้แต่เพียงหัวเราะรำเหมือนกับทุกทีให้กับบทสนทนาเดิมๆ ที่ได้ฟังมาไม่รู้กี่ครั้ง ตั้งแต่วันแรกที่ฉันประกาศออกไปว่าแอบบิง 'เจ้าชาย' ของบริษัทอย่างมินเนอชิงอยู่

"น่า น่า ปล่อยฉันไปเถอะ อย่างน้อยแค่ได้เห็นหน้าเขาในออฟฟิศทุกเช้าก็ทำให้มีแรงทำงานขึ้นมาแล้ว~"

"อายุไม่ใช่่น้อยๆ อย่าทำเป็นเล่นไป ฉันไม่อยู่ขึ้นคานเป็นเพื่อนหรอกนะจะบอกให้"

"ฮ่าๆ ไม่เป็นไรหรอก"

"พิลึกคนชะมัด"

"ว่าแต่วันศุกร์ทั้งที่ทำไม่ถึงต้องมาติดแหงกอยู่ในงานเลี้ยงโนมีไคของบริษัทแบบนี้นี่ด้วยเนี่ย" เมื่อฉันไม่มีที่ท่าว่าจะรับฟังคำเตือนด้วยความหวังดีของเธอ ยัยโซ่จึงปล่อยวางแล้วหันไปบ่นเรื่องที่บ่นมาตั้งแต่ตอนต้นสัปดาห์แทน ก็คือเรื่องที่ได้รับอีเมล invite จากทีม HR ที่สั่งให้พวกเราไปร่วมงานเลี้ยงต้อนรับคณะผู้บริหารจาก Viper Holdings ซึ่งบินตรงมาจากญี่ปุ่น

เพราะ ViperX Advertising บริษัทเอเจนซีโฆษณาของเรานั้นเป็นหนึ่งในบริษัทลูกของกลุ่ม Viper Holdings ที่มีธุรกิจโนเครืออีกมากมายนั่นเอง เช่น บริษัทเกมอย่าง ViperSoft บริษัทอสังหาริมทรัพย์อย่าง ViperEstate และอื่นๆอีกเยอะเยะเต็มไปหมด

นับว่าเราเป็นมดงานโดยแท้จริง ไม่แปลกที่ยัยโซ่จะบ่น เพราะโดยปกติเราก็ไม่ได้มีส่วนเกี่ยวข้องอะไรกับคนจาก Holdings อยู่แล้ว แต่ HR ก็คงจะ

เสียหน้าไม่ได้ เลยต้องให้พนักงานมารวมกันเยอะๆ เหล่าผู้บริหารจะได้ดีใจนั่นเอง
"มากันแค่นายญี่ปุ่นไม่ได้หรือไงนะ ทำไมต้องลากลากสามัญชนชั้นแรงงาน
อย่างพวกเราไปด้วยก็ไม่รู้"

"ฮ่าๆ ไม่ดีหรอก ได้กินฟรีทั้งซูชิ ทั้งเบียร์ ทั้งสาเกดีๆ Free Flow ทั้งคืน
เลยนะ"

"ไม่ดีสิ วันศุกร์ฉันก็ต้องออกไปเดดกับแฟนมากกว่าอยู่แล้วปะ"

"แต่ฉันโอเคนะ เพราะจะได้นั่งดูหน้ามิเนอิซังทั้งคืนล่ะ อีๆ"

"ยังจะมาหัวเราะอีก ฉันล่ะเสียตายน้าตาสวยๆ ของแกจริงๆ..."

ยัยโธยังคงบ่นถึงมัจฉาอย่างนั้นต่อไปเรื่อยๆ โดยที่ฉันก็ฟังเข้าหูซ้ายทะลุออก
หูขวาเหมือนเดิม มือก็ยังยกแก้วเบียร์ขึ้นชนกับคนบนโต๊ะไม่ให้ขาด

เพราะไม่ว่าใครต่อใครต่างก็พูดเป็นเสียงเดียวกัน ถึงขั้นอยากจ่ายเงินจ้างให้
ฉันตัดใจจากเจ้าชายที่ไกลเกินเอื้อมคนนั้นเสียที เพราะว่าฉันไม่มีทางเป็นไปได้
ที่มีมิเนอิซังจะหันมาชอบฉัน เธออยู่ไกลเกินไป และเขาคงไม่แม้แต่จะรู้ด้วยซ้ำว่า
มีพนักงานชื่อไซมูกุอยู่ในทีม Strategic Planning ในแผนก Marketing Business
Development ของเขา ดูสิ ขนาดที่นั่งในงานเลี้ยงยังไกลกันตั้งขนาดนี้เลย

"เอ้า คัมปายยย!"

แต่ถึง 'คนที่ฉันชอบ' จะไกลเกินเอื้อมก็ไม่ใช่ไรหรอก หรือต่อให้ใครต่อใคร
จะพากันหัวเราะเยาะคิดว่าฉันคงไม่มีหวังก็ไม่ใช่ไรอีกเช่นกัน

ทำไมนะเธอ

"หมดแก้ว! หมดแก้ว!"

"ฮ่าๆๆ เบียร์หมดแล้ว"

"ขออติสัคดิ์เพิ่มทางนี้อีกสองขวดครับ~"

"เดี๋ยวผมขอตัวกลับก่อนนะครับ"

"อ้าว จะกลับแล้วหรือครับคุณพิชญ์ ทำไมเร็วจัง ยังไม่ถึงเที่ยงคืนเลย"

"พอดีขับรถมานะครับ ฮ่าๆ"

ดิง~

หลังจากกินดื่มอย่างสนุกสนานมาครึ่งค่อนคืน ในที่สุดข้อความที่ฉันนั่งรอ
มาตั้งแต่งานเลี้ยงเพิ่งเริ่มก็มาถึงเสียที ฉันหยิบมือถือที่วางคว่ำหน้าอยู่บนโต๊ะ

ขึ้นดูข้อความที่คนคนนั้นส่งมา ก่อนจะคว่ำกระเป๋าสะพายแล้วลุกขึ้นยืนทันที เล่นเอาอัยยี้กับอัยยปรางถึงกับร้องไวยวายด้วยน้ำเสียงอ้อแอ้กว่าปกติด้วย ฤทธิ์เบียร์ผสมสาเกที่ดื่มเข้าไปมากมาย

"อะไร จะไปไหนอ๊ะอัยมุก"

"เริ่มเมาแล้วนะสิ เดี่ยวต้องรีบกลับบ้านก่อน ไว้เจอกันที่ออฟฟิศวันจันทร์นะ"

"เฮ้ย เดี่ยว เมาอะไรกัน อย่างอัยยี้มุกแม่ทุกสถาบันเนี่ยนะมา ย่ามาโกหก กลับมาก่อนนนนน..."

ได้ยินเสียงโหวกเหวกดังตามหลังมาแต่ไกล แต่ฉันที่รู้แกวอยู่แล้วจึงรีบหลบจากออกมาได้ก่อนจะถูกรังไว้ เมื่อออกมาถึงลานจอดรถหลังร้านก็พบว่าข้างนอกฝนตกปรอยๆ นิดหน่อย แต่ก็ไม่เป็นไร เพราะอีกเดี๋ยวเขาก็คงจะออกมาแล้ว

ระหว่างรอฉันก็หยิบมือถือขึ้นมากดพิมพ์ข้อความตอบกลับหาเขาเพื่อจะบอกว่าออกมาเย็นรอข้างนอกตามที่เขาบอกเรียบร้อยแล้ว แต่ยังไม่มีทันได้กดส่ง รถคันหนึ่งก็แล่นเข้ามาจอดเทียบตรงหน้าฉันเสียก่อน

และเพราะมันเป็นรถยนต์ไฟฟ้าสีดำคันหรูที่คุ้นตาเหมือนเคยเห็นที่ไหนสักแห่ง แต่ไม่ใช่คันที่ฉันกำลังรออยู่เนี่ยสิ

จอดนิ่งค้างอยู่ตรงนั้นสักพักคนในรถถึงค่อยเลื่อนกระจกหน้าต่างคนนั่งลง ตอนนั้นเองถึงได้เห็นว่าคนที่นั่งอยู่ในนั่นคือใคร และใบหน้าหล่อเหลาราวกับเจ้าชายของเขาทำให้ฉันถึงกับสตันไปชั่วขณะราวกับเหล่าทั้งหมดที่ดื่มเข้าไปมันตีขึ้นมาในคราเดียว

"มะ...มิเนอิซัง...?"

เสียงของฉันที่เรียกชื่อเขาเหมือนอยากจะเป็นยันบางอย่างคงจะฟังดูพิลึก น่าดู เพราะฉันตกใจจนเรียบเรียงคำพูดไม่ถูกว่าควรจะทำอย่างไรดี หรือส่งข้อความบอกคนที่กำลังจะมารับฉันว่าอย่าเพิ่งมาก่อนดี

มิเนอิซังที่ชะโงกหน้ามาหาฉันผ่านกระจกหน้าต่างที่เปิดอยู่ส่งยิ้มหวานให้ก่อนจะเอ่ยขึ้นด้วยน้ำเสียงนุ่มละมุน

"ขึ้นมาสิครับ"

"!?!?"

"ฝนตกอยู่ี่ครับ รีบขึ้นมาเถอะ ตากฝนเดียจะจะไม่สบายเอานะ"

"เอ่อ มุก..." ฉันถึงกับไปไม่เป็นเพราะไม่เข้าใจจริงๆ ว่าตอนนี้มันเกิดอะไรขึ้นกันแน่ ก็เมื่อก็มีเนอิซังยังนั่งตมอยู่กับแก๊งนายญี่ปุ่นอยู่เลย

หรือว่าตอนที่ 'เขา' เดินออกมา...มีเนอิซังก็ตามออกมาเหมือนกันพอดีงั้นหรอ

"ไม่เป็นไรหรอกคะ คือมุก..."

"รอคนอยู่ี่มั้ยครับ"

"เอ๊ะ..." ฉันถึงกับเผลอส่งเสียงออกไปด้วยความประหลาดใจ ก่อนจะปิดปากตัวเองไว้แทบไม่ทัน แต่ดูเหมือนจะไม่อาจรอดพ้นสายตาของมิเนอิซังไปได้ เขายังคงมีรอยยิ้มหวานประดับที่มุมปาก แต่สายตาที่มองมากลับทำให้รู้สึกกดดันอย่างไรบอกไม่ถูก

"แต่นัดกันหลังร้านที่คนกว่าครึ่งบริษัทมาดื่มด้วยกันอย่างนี้...ก็ประมาณไปหน่อยนะครับ ถ้าคนอื่นที่ไม่ใช่ผมมาเห็นเข้าจะทำยังไง อย่างน้อยก็น่าจะออกไปเจอกันไกลๆ หน่อยสิ"

"มะ...มีเนอิซัง...พูดอะไรหรอคะ มุกไม่เข้าใจ..."

"นั่นสินะ จู่ๆ ผมมาพูดอย่างนี้คุณคงตกใจไม่น้อย แต่ผมเองก็ตกใจเหมือนกันนะครับ ตอนที่มีคนมาบอกว่ามีพนักงานในแผนกข่าวประกาศไปทั่วว่าแอบชอบผม..."

อุณหภูมิเลือดในร่างกายฉันเหมือนลดลงอย่างรวดเร็วจนแทบจะกลายเป็นน้ำแข็ง ขณะที่มิเนอิซังพูดด้วยประโยคที่ทำให้ทุกอย่างหยุดนิ่งและหม่นคว้าง เพราะมันคือความลับเดียวที่ใครคนหนึ่งเคยบอกเอาไว้ว่าห้ามบอกใครเด็ดขาด

'知られたら困るので、内緒にしておね。'

'(ถ้าคนอื่นรู้เราจะลำบาก เพราะงั้นอย่าบอกใครนะ)'

เหตุผลที่ไม่แคร์แม้ใครจะหัวเราะเยาะว่ามักใหญ่ใฝ่สูงไปชอบเจ้าชายที่ไม่มีทางเป็นไปได้ ก็เพราะรู้อยู่แล้วว่ามันเป็นไปได้...

และที่ฉันแสดงตัวอย่างออกนอกหน้าอย่างนั้นมาตลอดก็แค่เพื่อทำให้คนทั้งบริษัทเชื่อว่าฉันชอบ 'มิเนอิ โทโมกิ' เจ้าชายของบริษัท ViperX คนนี้เท่านั้นเอง

"ทั้งที่จริงๆ แล้วคุณไม่ได้ชอบผมสักหน่อย เพราะคนที่คุณชอบคือคนอื่น...
แถมยังเป็นคนที่บอกใครไม่ได้อีกด้วยใช่ไหมครับ"

เพราะถ้าทุกคนเข้าใจว่าฉันชอบมิเนอิซัง...

"อย่างเช่น...กรรมการผู้จัดการจาก Viper Holdings อย่างคุณพิชญ์
อะไรทำนองนั้นไง"

ก็จะไม่มีวันเข้าใจ ว่าที่จริงแล้ว 'คนที่ฉันชอบ' ตัวจริงคือคนอื่นยังไงล่ะ

2

嘘の始まり

จุดเริ่มต้นของคำโกหก

มันเริ่มมาจากตอนไหนกันนะ

น่าจะในวันนั้นที่บริษัทจัดงานเลี้ยงต้อนรับพนักงานเข้าใหม่ ที่ทุกคน
กินดื่มกันอย่างสนุกสนาน ขณะทำความรู้จักกับเพื่อนใหม่ร่วมรุ่นและรุ่นพี่
ในออฟฟิศอย่างกระตือรือร้น

ฉันก็เป็นหนึ่งในนั้น ต่างกันตรงที่คนข้างๆ ฉันไม่ใช่แค่รุ่นพี่ในแผนกธรรมดา
แต่เป็นผู้บริหารหนุ่มลูกครึ่งไทยญี่ปุ่น ที่ไม่รู้ทำไมถึงมาเนียนนั่งดื่มร่วมกับเด็กใหม่
ที่เพิ่งเข้าทำงานแบบนี้

ไม่ต่างอะไรกับเด็กมหา'ลัยปีหนึ่งเข้าใหม่ที่บางทีก็เผลอหลงเสน่ห์รุ่นพี่ปีสี่
ที่ดูดีมีเสน่ห์ แถมยังดูเป็นผู้ใหญ่วางใจได้ ราวกับได้พบรักเหมือนในการ์ตูนตาหวาน
ที่เคยอ่านสมัยเด็ก...

ขณะนั่งอยู่ในรถของมิเนอิซึ่งที่เทียบกริบสมเป็นรถยนต์ไฟฟ้านำเข้ารุ่นใหม่
ล่าสุด ฉันก็ได้แต่นั่งปิดปากเสียบสนิทปล่อยให้ความคิดไหลไปพร้อมกับกลิ่นหอม
ของไม้ซีดาร์วิวดที่สุดคลาสสิกจากน้ำหอมในรถของเขา

ข้างเป็นผู้ชายที่เซ็กซี่และมีคลาสเสียจริง ขณะที่กำลังเหม่อลอยความคิด

ผิดกาลเทศะก็ลอยเข้ามาในหัวไปเรื่อย ก่อนจะสะดุ้งเบาๆ เมื่อมีเนอิซังที่ขับรออยู่ในความเงียบมานานเอ๋ยปากขึ้นอีกครั้ง

"คุณไม่คิดจะถามผมหรือครับว่าผมรู้ได้ยังไง"

คำถามนั้นเหมือนคำถามลงใจ หากตอบออกไปก็ไม่ต่างอะไรกับการยอมรับฉันเฝ้าปากแน่นก่อนจะสะดุ้งเอือกกือรอบเมื่อมือถือในกระเป๋าสะพายสั้นขึ้นมาอีกเป็นรอบที่สามแล้ว

ไม่ต้องหยิบออกมาดูก็รู้ว่าใครโทรมา เพราะอยู่ดีๆ ฉันก็หายตัวไปไม่มารอตรงจุดนัดพบแบบนี้ เขาก็ต้องสงสัยอยู่แล้ว

"..."

"ว่าแต่มือถือมีสายเข้าตั้งแต่เมื่อไหร่แล้วนะครับ จะไม่รับหรือ"

ฉันตัดสินใจหยิบมือถือออกมากดเปิดโหมดห้ามรบกวน ก่อนจะหันไปพูดกับมิเนอิซังด้วยน้ำเสียงที่ปั่นให้ฟังดูหนักแน่นที่สุดเท่าที่จะทำได้

"มุกยอมรับเรื่องที่เคยบอกกับทุกคนไปว่าชอบมิเนอิซังคะ ขอโทษที่ทำให้เดือดร้อนและลำบากใจนะคะ แต่เรื่องคุณพิชญ์ มุกไม่รู้เรื่องจริงๆ"

"..."

"ที่ออกมาข้างนอกคือตั้งใจจะเรียกแท็กซี่กลับบ้าน แต่มิเนอิซังก็ขับรอเข้ามาก่อน..."

เจ้าชายแห่ง ViperX ถอนหายใจแผ่วเบาเหมือนกำลังจะต้องทำอะไรที่ลำบากใจ เขาหยุดรถตอนติดไฟแดงอย่างนุ่มนวล จากนั้นจึงหยิบมือถือตรงคอนโซลหน้ารถขึ้นมา

และสิ่งที่เขาเปิดโชว์ให้ฉันดูบนหน้าจอ ก็ทำให้ความพยายามเอือกสุดท้ายของฉันไร้ผลไปในพริบตา

"มีคนถ่ายรูปนี้ไว้ได้เมื่อเดือนก่อนนะครับ...คนในรูปคือคุณมุกกับคุณพิชญ์ใช่ไหม"

"...!?"

"ถ้าคุณจะไม่ปฏิเสธเรื่องคุณพิชญ์ ช่วยบอกผมได้ไหมว่าความสัมพันธ์ของคุณสองคนเป็นแบบไหน และไปทำอะไรที่แมนชั่นของเขาสองต่อสองหรือครับ"

คำถามของมิเนอิซังไม่ได้เข้าใจยาก แต่กลับไม่มีคำตอบใดผุดขึ้นมาในหัว

เลย นอกจาก 'ความจริง' ที่ปิดบังอยู่เท่านั้น

เพราะว่าฉันโกหกไม่เป็น...อย่างที่ 'คนคนนั้น' ชอบเอามาแซวพร้อมหัวเราะอย่างสดใสก่อนจะยื่นมือมาจับหัวฉันโยกไปมาด้วยความเอ็นดูในวันนั้น

'คุณนี่โกหกไม่เก่งจริงๆ คิดอะไรออกทางสีหน้าแววตาหมด ไม่ต้องพึ่งเครื่องจับเท็จเลยเนี่ย'

'ถ้าถูกใครชักเข้าหหน่อยคงแย่ เพราะฉันต้องระวังอย่าให้โดนจับได้ล่ะ'

จริงสิ เพราะเหตุผลนี้ด้วยนี่นา เขาถึงได้คิดแผนบ้าๆ อย่างการให้ฉันแกล้งทำเป็นแอบบึ้งมีเนือซัง จะได้เบี่ยงเบนความสนใจของทุกคนไปจาก 'คนรักตัวจริง' อย่างเขา

'ผมไม่อยากจะคนอื่นมองคุณมุกไม่ดี เพราะฉันเราเก็บเรื่องนี้ไว้เป็นความลับก่อนดีกว่า...'

'แล้วพอถึงเวลาเมื่อไหร่...เราก็ค่อยเปิดตัว...'

...

...

...

สองมือของฉันจิกกระโปรงแน่นก่อนจะตัดสินใจโผล่ออกไปตรงๆ เพราะรู้ตัวดีว่าโกหกต่อไปคงไม่รอดแน่ๆ "ถึงจะแอบคบกันจริง แต่เราทำผิดอะไรหรือคะ บริษัทไม่ได้ห้ามมีความรักสักหน่อย คนอื่นๆ ในบริษัทก็มีกันเยอะแยะ..."

เมื่อได้ฟังคำถามมีเนือซังก็เงิบไปครู่หนึ่งคล้ายกำลังขังใจ ส่วนฉันก็แทบหายใจไม่ออกด้วยความกดดัน

ก่อนหัวใจจะหล่นวูบเหมือนผลไม้ที่ถูกตัดจากขั้วจนร่วงลงกระแทกพื้น เมื่อได้ยินประโยคถัดมาจากปากเขา

"ผิดสิครับ...ถ้ามีฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งแต่งงานแล้วแบบนี้"

เฮ้...?

"ถึงแม้เขาจะไม่เคยพาภรรยาไปที่บริษัทหรือพาไปเปิดตัวที่ไหน แต่เขาก็แต่งงานแล้ว แบบนี้บริษัทถือว่าเป็นการทำผิดศีลธรรม..."

"ตะ...แต่งงานหรือคะ"

เสียงอันสั้นเทาของฉันทำให้มีเนือซังหยุดพูดไปชั่วขณะ เขาเหลือบมองหน้าฉันทางหางตา ขณะที่ฉันพยายามค้นหาเสียงของตัวเองให้เจอ

เมื่อก็...เขายกข้อมือมีฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งแต่งงานแล้ว ในเมื่อมันไม่ใช่ฉัน ถ้าฉัน... "คุณพิชญ์แต่งงานแล้ว...หรือคะ"

"..."

"ตั้ง...ตั้งแต่เมื่อไหร่หรือคะ"

"คุณพิชญ์แต่งงานกับภรรยาชาวญี่ปุ่นเมื่อห้าปีก่อนครับ"

'ไว้ผมกลับไทยรอบนี้ เรามาฉลองครบรอบสองปีกันนะ'

เสียงของคุณพิชญ์ดังขึ้นในหัวเหมือนมีคนจัดคิวให้อย่างเหมาะสมเจาะได้จังหวะ ฉันได้แต่ก้มมองมือของตัวเองขณะที่มีเนือซังเล่าต่อถึงเรื่องราวของคุณสามีภรรยาที่ฉันไม่เคยได้ยินมาก่อน เพราะตลอดเวลาสองปีที่คบกันมาหรือสามปีที่รู้จักกัน เขาไม่เคยเอ่ยถึงภรรยาให้ฟังเลยสักครั้ง

แน่ละ เขาจะพูดถึงภรรยาให้คนที่เป็นอย่างฉันฟังได้ยังไง...

แต่ฉันไม่เคยรู้เลยว่าที่ผ่านมา... ฉันเป็นมือที่สามมาตลอดเลยนะ ถึงจะแก้ตัวไปก็เป็นแค่ข้ออ้างใช่ไหมนะ

'ผมขอเบอร์คุณไว้หน่อยได้มั้ยครับ'

ท่าที่เขินอายหน่อยๆ ตอนนั้นทำให้ฉันคิดว่าเขาน่ารักมากจริงๆ อาจเพราะอย่างนั้นถึงได้ปล่อยให้หัวใจฉันไหวเต้นแรงไปกับเขาโดยไม่เคยคิดอะไรสงสัยอะไรเลย

แน่ละ คนที่มีพร้อมทุกอย่างทั้งหน้าตา ฐานะ หน้าตาการทำงาน อยู่ดีๆ จะมาขอคบธรรมดาอย่างฉันได้ยังไงกัน มันต้องเป็นแค่เรื่องโกหกอยู่แล้ว...

ฉันได้แต่เหม่อมองภาพงานแต่งงานของคุณพิชญ์กับภรรยาชาวญี่ปุ่น ที่มีเนือซังเปิดให้ดูจากเฟสบุ๊คของคุณพิชญ์ที่ฉันไม่เคยเห็นมาก่อน โดยที่ไม่รู้

ด้วยซ้ำว่าตัวเองควรต้องรู้ลึกอย่างไรงันแน่

"เพราะฉะนั้นผมอยากขอความร่วมมือให้คุณจบความสัมพันธ์นี้ซะ ก่อนที่คนอื่นจะรู้ ทางผู้บริหารก็ชี้แจงดีมาก เพราะ Viper Holdings กำลังจะเข้าตลาดหุ้น ถ้ามีข่าวลือขึ้นมาว่าผู้บริหารคบชู้กับพนักงานในบริษัทของตัวเอง..."

"เข้าใจแล้วค่ะ"

ฉันตัดบทมิเนอชิงที่พยายามโน้มน้าวด้วยน้ำเสียงนุ่มนวลอ่อนโยนน่าฟัง
ราวกับกำลัง Pitch ขายงานโปรเจกต์พันล้านให้ลูกค้าคนสำคัญที่ไม่ปาน

"มุกเข้าใจแล้ว...มุกจะเลิกกับเขาค่ะ"

คราวนี้เจ้าชายนิ่งไปเลยคล้ายกับนึกไม่ถึง นั่นสินะ เพราะคนปกติเวลาโดนสั่งให้เลิกกับแฟน ยิ่งไงก็คงไม่ยอมเลิกง่ายๆ แบบนี้อยู่แล้วใช่ไหม

"จะ...จ้ะเหวอครับ จ้ะก็ดีแล้ว..." ในที่สุดหลังจากตั้งสติได้เขาก็ก้มพำเสียงเบาๆก่อนจะเปิดไฟเดินเข้าซอยบ้านฉันตามจุดที่ให้ฉันปักหมุดไว้ จากนั้นในรถก็ตกอยู่ในความเงียบงันไม่มีใครพูดอะไรออกมา

จนกระทั่งมีเนื้อซึ่งเป็นฝ่ายตามขึ้นมามีอีกครั้งคล้ายกับยกย่นขึ้นบางอย่าง
ที่ไม่น่าเชื่อถือ

"まさか、全然知らなかったんですか？ (นี่หรือว่า...คุณไม่เคยรู้เรื่องนี้มาก่อนเลยครับ)"

ฉันสะดุ้งเล็กน้อยเมื่อถูกถามจิตใจ ก่อนจะพยายามจิกมือห้ามตัวเอง
ไม่ให้วิ่งไปหาคอมมา

แต่สุดท้ายก็ห้ามไม่ไหว และน้ำตาที่ปรืออยู่ตรงขอบตาที่ร้อนว้าว
ก็ไหลอาบแก้มลงมามากมายจวบกับสายน้ำตก

"...!"

"อะ...ขอโทษค่ะ บ้านหลังข้างหน้านี้แหละค่ะ มิเนอิยังจอดตรงนี้ได้เลย..."

|| ||

"ขอบคุณที่มาส่งค่ะ ส่วนเรื่องคุณพิชญ์...ไม่ต้องเป็นห่วงนะคะ มุก
สัญญาว่าจะไม่ยุ่งกับเขาอีก"

"คุณมุกครับ" น้ำเสียงนุ่มนวลของเจ้าชายยิ่งทำให้หัวใจฉันรู้สึกเหมือน

ถูกบีบ ที่เขาว่าคนกำลังร้องให้อยู่ถ้าได้รับการปลอบใจอย่างอ่อนโยนมากเท่าไร
ก็จะยิ่งร้องไห้หนักขึ้นเท่านั้น

"ผมขอโทษนะครับ..." เขาพูดพลางดับเครื่องยนต์จอดที่หน้าประตูรั้วบ้านฉัน
พอดี ก่อนจะยื่นบางอย่างที่มีกลิ่นหอมละมุนละไม่เหมือนกับตัวเขามาให้

มันคือผ้าเช็ดหน้าสีน้ำเงินเนื้อนุ่มผืนหนึ่งนั่นเอง

"คุณไม่ควรต้องเสียน้ำตาเพราะคนอย่างเขาเลย"

"คนที่เชื่อคนง่ายก็ต้องได้รับบทเรียนที่สาสมแบบนี้แหละคะ"

"..."

"ขอบคุณที่มาบอกกันนะคะ ขอโทษด้วยที่ทำให้คุณต้องทำเรื่องน่าอึดอัดใจ..."

"..."

"มุกขอตัวก่อน วาตรีสวัสดิ์ค่ะ"

3

王子様のハンカチ ผ้าเช็ดหน้าของเจ้าชาย

เช้าวันจันทร์

"โห เป็นอะไรเนี่ย ได้รุ่งดูเเมะ* ยันหว่างอีกแล้วอะ ตาบวมเป็นลูกมะพร้าวเลย"

"แะๆ บวมขนาดนั้นเลยหรอ"

"ก็ขนาดนั้นนะสิ ให้ตายเถอะ บวมจนตาจะปิดหมดแล้วเนี่ย ที่หลังหัดมาสักหน้าสักหนอยะมันจะได้ลดบวมลงไปบ้าง" ยัยโซ่บ่นพึมพำพลางจับหน้าฉันหมุนซ้ายขวา เพื่อสำรวจดูสภาพใบหน้าและดวงตาของฉันที่น่าจะเย็นจนดูไม่ได้

ซึ่งแน่นอนว่าฉันไม่ได้ได้รุ่งดูเเมะจริงๆ อย่างที่เธอเข้าใจหรอก เพราะที่จริงแล้วฉันนอนร้องไห้จนทิวชอุ่มไปหลายกลองอยู่บนเตียงจนหลับไป แล้วพอตื่นมาก็ทำแบบเดิมวนไปอีกจนถึงเช้าวันนี้ต่างหาก

แต่เพราะไม่สามารถตอบตามความจริงออกไป จึงทำได้เพียงกลบเกลื่อนด้วยข้ออ้างโง่ๆ แบบนี้ไปเท่านั้น แม้จะรู้สึกผิดต่อยัยโซ่ที่ต้องหลอกเธอก็ตาม

* หมายถึงการดูนอนเเมะญี่ปุ่น

แต่จากนี้ไปคงไม่ต้องหลอกเธออีก เพราะทุกอย่างมันน่าจะจบลงแค่นี้แล้ว
นั่นเอง

วันหยุดเสาร์อาทิตย์ที่ผ่านมาฉันปิดมือถือไว้ตลอด เพราะต้องการเวลาคิด
เลยยังไม่ได้คุยกับคุณพิชญ์เลยตั้งแต่คืนนั้น

ที่จริงฉันก็รู้ว่าควรจะให้เลิกหนีความจริงแล้วก็ได้คุยกับเขาให้มันจบๆ ไป
แต่ก็ยังไม่กล้าจริงๆ กลัวใจตัวเองจะเผลอหวั่นไหว เพราะฉันไม่เคยปฏิเสธเขา
ได้เลยสักครั้ง...

ไม่สิ ปกติก็ปฏิเสธใครไม่ได้เลยต่างหาก เพราะงั้นน้องชายถึงได้บ่นอยู่เสมอว่า
ชอบหาเรื่องให้ตัวเองอยู่บ่อยๆ นะ

ฉันเปิดคอมฯ แล้วไล่อ่านอีเมลที่ละฉบับอย่างเหม่อลอย ก่อนจะเหลือบมอง
ดูกระดาษใบเล็กที่วางอยู่บนโต๊ะด้วยความสนใจ

เมื่อคืนวันศุกร์ทุกอย่างมันเกิดขึ้นเร็วมากจนตั้งตัวไม่ทัน รู้ตัวอีกทีก็คือ
เข้ามานั่งในบ้านตัวเองแล้ว พอตั้งสติได้ตอนเอาผ้าเช็ดหน้าที่มีเนอชิงให้มาไปซัก
ก็ถึงได้เห็นว่ามันเป็นผ้าคอตตอนนุ่มๆ แถมปักลายแมวสามสีน่ารักน่าเอ็นดูเอาไว้
อีกต่างหาก

ที่จริงฉันซักและรีดผ้าเช็ดหน้าผืนนั้นไว้เรียบร้อยแล้ว ตั้งใจจะเอามาคืนเขา
ที่ออฟฟิศวันจันทร์ แต่ก็หาโอกาสไม่ได้เลย เพราะปกติพนักงานตำแหน่ง
สตรีทที่จิกแพลนเนอรัธรรมดาอย่างฉันกับมิเนอชิงที่เป็นถึงมาร์เก็ตติ้งไดเรกเตอร์
ก็แทบไม่มีโอกาสได้คุยกันอยู่แล้วเนื่องจาก Chain of Command ห่างกัน
หลายชั้นเกินไป จู่ๆ จะเดินดุ่มๆ ไปขอพบเขาที่ห้องทำงานก็คงไม่ได้ด้วย

หรือจะฝากยัยอ่อนให้ฝากคาเมอชิงไปคืนให้แทนดิเนะ แต่ถ้าทำแบบนั้น
ก็ต้องอธิบายกันยาวอีกนะสิว่าไปได้ผ้าเช็ดหน้าของมิเนอชิงมาอย่างไร บอกว่า
บังเอิญเก็บได้ก็คงจะฟังดูเกินจริงไปหน่อย... ให้แต่งเรื่องก็กลัวว่าจะเล่าไม่เนียนพอ
เพราะฉันโกหกไม่เป็นยิ่งล่ะ

"เฮ้อ..." ฉันถอนหายใจรอบที่ล้านเพราะรู้สึกฟังชันจนอ่านอีเมลไม่รู้เรื่อง
จึงตัดสินใจลุกขึ้นยืนก่อนจะหันไปหายัยโซที่นั่งรัวคีย์บอร์ดเถียงกับฝ่ายครีเอทีฟ
อยู่ใน Slack อย่างมามัน

"เดี๋ยวไปชงกาแฟก่อนนะ ให้ชงมาเผื่อมั๊ย"

"อืม ฝากด้วยแก้วนี่ดิ วันนี้ยุ่งมากเลย"

หลังจากรับคำแล้วก็เดินอย่างล่องลอยไปโซนคอมมอนรูมของบริษัท ตั้งใจว่าจะชงกาแฟแรงๆ สักแก้วจะได้ตื่น แล้วก็หันไปโฟกัสกับงานแทนเรื่องที่ทำให้ร้องไห้จนไปตลอดสุดสัปดาห์ที่ผ่านมาเสียที

แต่กลับไม่เป็นอย่างที่ตั้งใจไว้ เพราะแค่จุ่มไปป้อนเดียวก็มีคนเดินตามเข้ามาเสียก่อน

และดันเป็นคนที่ยังไม่พร้อมจะเจอที่สุดในเวลานี้อีกด้วย

"คุณมุก"

"...!" ฉันตกใจจนเกือบทำแก้วกาแฟในมือร่วง ดีที่ยังประคองไว้ได้ อย่างฉิวเฉียด แต่น้ำร้อนจากเครื่องชงกาแฟที่เริ่มทำงานแล้วก็ลวกมือเข้าให้นิดหน่อย จนคนที่เพิ่งเดินเข้ามาใหม่ถึงกับเบิกตากว้างด้วยความตกใจ ก่อนจะรีบคว้ามือฉันให้เดินไปตรงอ่างล้างมือด้วยกันทันที

"ทำอะไรเนี่ย แสบมากรีเปลา ถ้าเป็นแผลพองขึ้นมาจะทำยังไง เอามือรองน้ำไว้นะ"

มือใหญ่ของเขาเปิดก๊อกน้ำแรงสุดก่อนจะจับมือฉันไว้ให้น้ำเย็นๆ ไหลผ่านทั้งสี่หน้า แววดตา และน้ำเสียงลั่นแล้วแต่เต็มไปด้วยความห่วงใยให้กับคนรักที่ทำให้ทุกความตั้งใจของฉันสิ้นสะเทือนรุนแรงได้ในพริบตา

นี่ไง...ถึงบอกว่าฉันไม่ไว้ใจตัวเอง...ก็เขาใจดีอ่อนโยนกับฉันถึงขนาดนี้...

ความหวังเล็กๆ ก่อตัวขึ้นในใจบ้างเป็นบางครั้ง ในช่วงเวลาที่รู้สึกอ่อนแอ ขึ้นมาระหว่างพยายามบอกตัวเองให้มูฟออนว่า ถ้าเกิดทั้งหมดเป็นแค่เรื่องเข้าใจผิดกันล่ะ ถ้ามีனிซังแค่เข้าใจผิด ถ้าคุณพิชฎูไม่ได้ตั้งใจหลอกฉัน แต่เขามีเหตุผลอะไรบางอย่างทำให้ต้องปิดบัง...

ถ้าหาก...

...

...

...

"คุณหายไบนานมา รู้มั๊ยผมเป็นห่วงแค่ไหน"

เสียงของคุณพิชฎูที่ยืนซ้อนอยู่ด้านหลังจนเหมือนกอดกันอยู่มากกว่า

ทำให้ฉันรู้สึกเหมือนหัวใจถูกบีบ มันง่ายจริงๆ ที่จะกลับไปเป็นเหมือนเดิม แค่ปิดหูปิดตาทำเป็นไม่รู้เรื่องไปซะ...

"เมื่อคืนวันศุกร์ผมจอตลอดทั้งคืน โทรหาคุณก็ไม่รับ จะถามใครก็ได้... วันเสาร์อาทิตย์ผมก็พยายามโทรแต่คุณปิดเครื่องตลอดเลย"

แต่ถ้าเขาแต่งงานแล้วจริงๆ ภรรยาของเขาที่รออยู่ที่บ้านล่ะ เธอคนนั้นก็คงจะเสียใจใช่ไหม...คงจะเสียใจยิ่งกว่าฉันในตอนนี้อีกใช่ไหม

"เกิดอะไรขึ้น คุณบอกผมได้มั้ย หืม...?"

ฉันที่ยังก้มหน้าไม่ได้แต่มองมือของเราที่ประสานกันอยู่ใต้น้ำจากก๊อกก่อนจะสูดลมหายใจเข้าลึกสุดปอด เพื่อจะพูดด้วยน้ำเสียงที่ฟังดูปกติที่สุด แต่เสียงที่ออกมาดันเป็นเสียงสั่นเครือเจือสละอันไปซะอย่างนั้น

"คุณพิชญ์ไม่มีอะไรจะบอกมุกหรือคะ"

อีกฝ่ายเงียบไปชั่วอึดใจ ก่อนจะตอบกลับมามีน้ำเสียงละมุนละไมเหมือนเดิม

"มีสิ ผมอุตส่าห์เตรียมของฝากมาให้คุณเยอะเยอะ มีขนมที่คุณชอบด้วยนะ ซื้อมาเต็มกระเป๋เลย ตั้งตารอที่จะมาเจอคุณโดยตลอด เพราะเราไม่ได้เจอกันตั้งหลายเดือน..."

"..."

"ตกลงวันนั้นเป็นอะไรี่ไปล่ะ ผมเป็นห่วงคุณมากจริงๆ นะ..."

แต่ก็ยังไม่มากพอจะขับไปหาฉันที่บ้าน หรือขอให้เพื่อนฉันช่วยติดต่อให้อะไรแบบนั้นใช่ไหม เพราะว่าต่อหน้าทุกคน เราต้องไม่รู้จักกัน

คำหวานมากมายผ่านไปไม่ถึงสมองฉันเลยสักนิด อยู่ดี ๆ ทั้งหมดก็เป็นเหมือนภาพเบลอล ฉันปล่อยให้เขาพูดต่อไปเรื่อย ๆ ขณะที่มือทั้งสองข้างเย็นเฉียบไม่รู้เพราะน้ำเย็นหรือเพราะเลือดหยุดเดินไปแล้วกันแน่

แต่จะหนีต่อไปเรื่อย ๆ ก็คงไม่มีประโยชน์ ฉันจึงตัดสินใจดึงมือออกจากมือเขา ก่อนจะเอื้อมมือไปปิดน้ำแล้วหันกลับไปประจันหน้ากันตรงๆ

และการได้สบตากันแบบนี้ก็ทำให้ทุกอย่างมันยากขึ้นมาหลายเท่าตัวเลย ดังนั้นน้ำเสียงของฉันจึงสั่นไหวจนฟังแทบไม่ได้ศัพท์

"แต่คุณพิชญ์แต่งงานแล้วไม่ใช่หรือคะ"

"...!?"

แต่ถึงยังงั้นก็ยังทำให้เขานิ่งตะลึงงันได้อยู่ดี

"ทำไมเงียบไปล่ะคะ คำถามมันไม่น่าจะตอบยากนี่นา..."

"เอ่อ นั่น...เรื่องนั้น...ใครบอกคุณ 'ไม่สิ...' ภาพคุณพิชญ์ที่ทำตัวไม่ถูก คล้ายกำลังแตกตื่นข้างเป็นอะไรที่แปลกใหม่เหลือเกิน เพราะตามปกติไม่ว่าจะเป็นเรื่องอะไร เขามักจะใจเย็นและยิ้มแย้มอยู่เสมอเหมือนนั่นเอง "ฟังผมก่อนนะ ผมอธิบายได้"

ดังนั้นไม่ต้องรอให้เขาอธิบายอะไร ฉันก็รับรู้ได้ทันทีจากท่าทางและน้ำเสียงตะกุกตะกักของเขา ว่าทั้งหมดที่มีเนื้อชังบอกเมื่อคืนวันศุกร์เป็นเรื่องจริงที่ผ่านมาเขาโกหกฉันมาตลอดจริงๆ

"มุกเข้าใจแล้วค่ะ"

"คุณเข้าใจผิด" คุณพิชญ์ตอบทันทีก่อนจะเอื้อมมือมารั้งใบหน้าฉันไว้ไม่ให้หันหนีจากเขา "มันไม่ใช่อย่างนั้นนะคุณมุก ผม..."

พอเออะ พอสักที

แล้วทำไมฉันถึงยังยืนรอฟังอยู่ไม่ไปไหนสักที มันจะมีข้ออ้างหรือข้อแก้ตัวอะไรได้ล่ะ จะบอกว่าเดี๋ยวหย่ากันเหวอ หลอกให้ฉันเป็นผู้เป็นนอຍมาตลอดแล้ว ยังจะพูดอะไรอีก

ฉันได้แต่หลุบตาลงต่ำไม่กล้าสบตาเขา ถ้าทำได้ก็อยากจะมีผดผื่นขึ้นไปซะเดี๋ยวนี้ เพราะใบหน้าที่สะท้อนอยู่ในแววตาของเขานั้นดูเหมือนน้ำตาจะปริมิเต็มที่แล้ว

แต่ไม่อยากจะร้องไห้ในออฟฟิศเลย ไม่อยากจะร้องไห้ต่อหน้าเขาด้วย แค่นี้ก็น่าสมเพศมากพอแล้ว

"ออกไปคุยกับผมก่อนเถอะ แล้วผมจะอธิบายทุกอย่างเอง นะ...?"

ฉันได้แต่ส่ายหน้าแทนคำตอบเพราะทั้งน้ำตาและก้อนสะอื้นมันจุกอกไปหมดจนพูดไม่ออก และเมื่อใหญ่ของเขาที่ช่วยเช็ดน้ำตาก็ยังทำให้มันไหลออกมามากมายกว่าเดิมเสียอีก

รู้สึกทรมานหายใจไม่ออก ได้แต่ขอให้ใครสักคนมาช่วยฉันที

แต่จะใครล่ะ ถ้ามีคนอื่นเข้ามาในสถานการณ์แบบนี้ไม่ยิ่งแย่เหวอ...

แต่คุณพิชญ์ก็คงจะหาเรื่องมากลบเกลื่อนได้อยู่แล้ว เพราะเขาฉลาดกว่าฉัน หัวไวกว่าฉันมาก...

และในที่สุดก็มีคนเปิดประตูเข้ามาดั่งบัง ทำให้มือของคุณพิชญ์ผละออกจากฉันทันที พร้อมกับที่เจ้าตัวก้าวถอยหลังไปสามก้าวโดยอัตโนมัติราวกับทำไปตามสัญชาตญาณ

สภาพของฉันคงดูไม่ได้เลย แต่ในหัวคิดอะไรไม่ออกอีกแล้ว จึงได้แต่ยืนก้มหน้าไม่กล้าหันไปมองว่าใครคือระฆังที่เข้ามาช่วยชีวิตฉัน

จนกระทั่งคุณพิชญ์เอ่ยทักคนคนนั้นก่อนถึงได้รู้ว่าเป็น "มะ...มิเนอซัง?"

"...!"

"おはようございます。(อรุณสวัสดิ์ครับ)" เสียงของมิเนอซังยังคงนุ่มละมุนน่าฟังเหมือนเดิม น่าแปลกที่ทำให้ยิ่งอยากร้องไห้ เพราะมันทำให้นึกถึงผ้าเช็ดหน้าลายแมวน้อยย่นนุ่มๆ ซึ่งมีกลิ่นหอมๆ ที่เขายื่นมาให้ในคืนนั้น ขึ้นมานั่นเอง

"เกิดอะไรขึ้นหะครับ ทำไมคุณมุกถึงร้องไห้"

"อ้อ คือว่า..." คุณพิชญ์เริ่มพูดก่อนจะปรับน้ำเสียงเป็นร่อนรนกังวลใจได้ในชั่วเสี้ยววินาทีราวกับนักแสดงมืออาชีพที่ไม่ปาน "พอดีผมบังเอิญเข้ามาเห็นเธอทำน้ำร้อนลวกมือตอนซังกาแฟนะครับ ผมเลยช่วยดูให้ แต่เหมือนเธอจะแสบแผลมากเลยร้องไห้..."

สัมผัสได้ถึงสายตาของมิเนอซังที่มองมา จนมือที่ชาไม่รู้สึกละไรมาก็เมื่อจะเริ่มจะปวดแสบปวดร้อนขึ้นมาจริงๆ

เจ้าชายแห่ง ViperX เจียบไปครู่หนึ่งคล้ายกำลังครุ่นคิดบางอย่าง ก่อนจะตอบกลับไปด้วยน้ำเสียงเรียบเรื้อย "น้ำร้อนลวกก็ต้องไปทายาสีครับ จันท์ผมพาคุณมุกไปห้องพยาบาลเอง เพราะหลังจากนี้จะมีประชุมด้วยกันอีกใช้ไหม"

ฉันเงยหน้าขึ้นสบตาไปกับเขาผ่านม่านน้ำตา และรอยยิ้มอ่อนโยนนั่นก็แทบทำให้อยากร้องไห้เองแถมพ้องเขาขึ้นมา

"...คะ"

"โอเค จันท์พวกเราขอตัวก่อนนะครับ คุณพิชญ์"

"ครับ หายใจไวๆ นะ" คำพูดสุภาพแต่ห่างเหิน ราวกับเป็นเพียงผู้บริหาร

ระดับสูงกับพนักงานตัวจ้อยที่มีอะไรข้องเกี่ยวกับกัน ทั้งที่ที่ผ่านมาเขาก็ทำแบบนี้มาตลอด แต่ไม่เคยมีครั้งไหนเลยที่รู้สึกว่ามันโหดร้าย...จนกระทั่งวันนี้ที่ได้รู้เหตุผลที่แท้จริงเบื้องหลังการกระทำนั้นของเขาแน่ละ

คุณพิชญ์ไม่ได้พูดอะไรอีก และฉันก็ได้แต่เดินตามมิเนอชิงต่อไปถึงห้องพยาบาล มองดูเขาค้นตู้หยิบเอายาทาแผลน้ำร้อนลวกออกมาทาเมื่อที่เป็นสีแดงทำให้ฉันอย่างช้าๆ ก่อนจะยัดหลอดยาใส่มือพร้อมกำขับหนักแน่นว่า "เอาไว้ทาซ้ำเรื่อยๆ นะครับ"

"ค่ะ..."

"แล้วหลังจากนี้พอมีเวลาไหมครับ"

"มีค่ะ มิเนอชิงจะให้ผมเข้าประชุมด้วยใช่ไหม..."

"ครับ" เขาตอบก่อนจะยิ้ม "แต่ห้องประชุมอยู่ข้างนอก คุณตามผมมาได้ไหม"

"...?"

แม้จะงุนงงสงสัยว่าทำไมห้องประชุมถึงไปอยู่ข้างนอก แต่ฉันก็เดินตามมิเนอชิงไปอย่างว่าง่าย และที่ที่เขาพาฉันออกมาก็คือลานจอดรถซึ่งเป็นชั้นของผู้บริหารเพราะมีแต่รถหรูราคาแพงเต็มไปหมด

แล้วเขามาตั้งห้องประชุมไว้ทำไมที่ลานจอดรถกันนะ ฉันได้แต่จ้องงุนงงแต่ก็ไม่กล้าถาม จนกระทั่งมิเนอชิงหยุดเดินเมื่อถึงโชนด้านในสุดที่มีชุดโต๊ะเก้าอี้สนาม รวมถึงกระถางต้นไม้ล้อมรอบราวกับเป็นสวนเล็กๆ หลบมุมอยู่ตรงหลังบ้านใครสักคน

"เอ่อ นี่คือห้องประชุมเหรอค่ะ"

หลังจากทลุดตัวลงนั่งบนเก้าอี้ที่มีมิเนอชิงเลื่อนออกให้หนึ่งอย่างมีนัย แล้วฉันก็อดรททไม่ได้จนต้องเอ่ยถามขึ้นในที่สุด และมิเนอชิงที่เดินไปนั่งฝั่งตรงข้ามก็ตอบกลับด้วยรอยยิ้ม

"ใช่ครับ อย่าไปบอกใครนะ นี่เป็นห้องประชุมลับของผมเอง" เขาว่าพลางขยับขานั่งไขว่ห้างพร้อมประสานมือที่วางอยู่บนตักเข้าด้วยกัน ดูท่าทางสง่างามทุกิริยาบถสมกับเป็นเจ้าชายทุกกระเบียดนิ้วเสียจริงๆ "ผมมักจะแอบหนีมานั่งที่นี่เวลาเครียดๆ หรืออยากใช้สมาธิคิดงาน เพราะตรงนี้ไม่ค่อยมีใครผ่านมา เลย

เหมือนเป็นฐานทัพลับอะไรแบบนั้น แม้แต่อาคิสึกิซังก็ยังไม่เคยมาเลยนะ"

"เหรอกคะ ดิจังนะคะ"

"และถ้าเป็นที่นี้ล่ะก็...สามารถร้องให้ได้โดยไม่มีใครมารบกวนด้วยนะครับ"

"...!?"

"ดังนั้นไม่ต้องห่วง ถ้าอยากร้องให้ก็เอาให้เต็มที่เลย"

คำพูดนั้นราวกับเปิดสวิทช์ทำนองบนน้ำตาที่ฉันพยายามสร้างขึ้นมาอย่างยากลำบาก ทำให้ทุกอย่างมันทะลักล้นไหลอาบแก้มลงมามากมายในชั่วพริบตา และมีเนอิซังก็เพียงแต่นั่งหันหน้าไปทางอื่นโดยไม่พูดอะไร ราวกับตั้งใจจะปล่อยให้ฉันได้ร้องให้อย่างเต็มที่ตามที่พูดไว้จริงๆ

และทั้งที่คิดว่าร้องไปหมดแล้วตลอดวันหยุดเสาร์อาทิตย์ แต่ฉันก็ยังร้องไห้แวงแวงเป็นเด็กๆ ต่อหน้าเขาได้อย่างหน้าไม่อายอยู่ดี โดยขนาดนี้แล้วยังร้องให้จนหน้าตาเปียกชุ่มฉ่ำไม่ได้แบบนี้ไม่ไหวเลย

แต่พอคิดว่าเขาคนนี้เป็นคนเดียวในโลกที่รู้ว่าฉันกำลังเศร้าอยู่เพราะใคร ในขณะที่แม้แต่เพื่อนสนิทของฉันยังไม่เคยรู้ มันก็ห้ามตัวเองไม่ได้จริงๆ

ไม่รู้เวลาผ่านไปนานเท่าไร ในที่สุดน้ำตาก็เริ่มหยุดไหลเสียที ราวกับเมื่อได้ร้องจนพอใจแล้ว ทุกอย่างก็กลับมาเป็นปกติตามเดิมยังงี้ยังงั้น แต่หน้าตาตอนนี้คงละอะนะดู

"อะ...ขอโทษนะคะ"

ฉันสูดจมูกดังพืดก่อนจะพูดขึ้นด้วยน้ำเสียงอู้อี้ขึ้นจมูก และมีเนอิซังก็ยื่นผ้าเช็ดหน้าสีฟ้าอ่อนมาให้ราวกับบอกรออยู่แล้ว

"ทำไงดี ผ้าเช็ดหน้าที่ให้ยืมก่อนหน้านี้ยังไม่ทันได้คืนเลยแท้ๆ"

"ฮ่าๆ ไม่เป็นไร เก็บไว้เถอะครับ"

ฉันม้มองผ้าเช็ดหน้าที่เปียกชุ่มในมือ มันยังมีกลิ่นหอมอ่อนๆ ที่ทำให้รู้สึกสบายใจเหมือนเดิม และก็ยังมียาลายปักรูปแมวอยู่ตรงมุมเช่นกัน ต่างกันที่ผืนนี้เป็นแมวลายสลิด แต่คงจะซื้อมาเป็นชุดเดียวกันล่ะมัง

"ความผิดมีเนอิซังแหละคะ เล่นมาบอกให้คนที่กำลังเศร้าอยู่ร้องให้ได้ตามใจอย่างนั้นได้ไง"

"ก็คุณมุกทำหน้าเหมือนจะร้องไห้ตั้งแต่ตอนอยู่ในห้องพยาบาลแล้วนี่นา" มิเนอิซังเหลือบมองฉันด้วยหางตาก่อนจะยิ้ม "พอดีผมเห็นเด็กร้องไห้มาเยอะเลย ดูออกนะครับ"

"...เด็กที่ไหนกันคะ มุกน่าจะอายุเยอะกว่ามิเนอิซังด้วยซ้ำ จะสามสิบแล้วค่ะ"

"ผมก็จะสามสิบแล้วนะครับ"

"หา? หน้าเด็กขนาดนี้เนี่ยนะคะ"

"แต่ถ้าจะถามเคล็ดลับล่ะก็ไม่มีหรอก" คนหน้าเด็กดักคอกันหน้าตาย ก่อนจะหยักยิ้มมุมปากเมื่อเห็นฉันพยายามจะหัวเราะทั้งที่ตายังบวมตุ่ยจากการร้องไห้มาราตรอนมาหลายวัน จากนั้นจู่ๆ เขาก็ชะงักไปก่อนจะเอ่ยถามคำถามแรนดอมออกมา "คุณมุก ปกติแพ้แมวหรือกลัวแมวมั๊ยครับ"

"ไม่นะคะ ที่บ้านก็เลี้ยงแมวเหมือนกันค่ะ"

"งั้นก็ดีเลย" มิเนอิซังยิ้มดีใจ จู่ๆ นัยน์ตาสีสวาก็เป็นประกายวิบวับ ตอนที่เขาล้วงหยิบอะไรบางอย่างออกมาจากกระเป๋าใต้ในเสื้อสูทสีเทาเลยก็อดตั้งตาคูจากแบรนดี้हरु

ซึ่งแทนที่จะเป็นปากกาหรืออะไรอย่างนี้นักธุรกิจหนุ่มในชุดสูทมักจะพกติดตัวกัน สิ่งนั้นของมิเนอิซังกลับเป็นขนมแมวเลียแบบซองรสปลาмаรุโระไปซะอย่างนั้น

ฉันได้แต่นั่งมองตาปริบๆ ขณะที่เขาลูกจากที่นั่งไปคุกเข่าตรงหน้าแมวตัวหนึ่งซึ่งเดินผลุบออกมาจากไหนไม่รู้ ก่อนจะฉีกซองขนมแมวเลียแล้วพุดด้วยน้ำเสียงที่ฟังดูน่ารักกว่าปกติสามร้อยล้านเท่า

"クロちゃん、こっちおいで。(คุโรจัง มานี่สิ)"

เจ้าแมวสีด้าร้องตอบทันทีเหมือนตึกตึกใจ ก่อนจะเร่งสปีดวิ่งพุ่งเข้ามาเหมือนรู้ว่าจะได้กินของอร่อย และภาพของเจ้าชายที่หล่อที่สุดในบริษัทหนึ่งป้อนขนมแมวอยู่บนพื้นในลานจอดรถก็ช่างเป็นอะไรที่เหนือความคาดหมายเสียเหลือเกิน แม้จะพอรู้อยู่แล้วว่าเขาน่าจะชอบแมวจากผ้าเช็ดหน้าของเขาก็เถอะ

"ที่บอกว่านี่เป็นห้องประชุม มันคือห้องประชุมของมิเนอิซังกับแมวสินะคะ" ฉันเอ่ยถามด้วยความทึ่ง เมื่อพบว่าไม่ได้มีแค่คุโรจังเจ้าแมวดำตัวนี้ตัวเดียว

แต่กลับมีอีกหลายตัวที่ค่อยๆ ทอยเดินออกมาจากมุมนั้นมุมนี้ รวากับเป็นแหล่งกบดานของแก๊งแมวจรก๊ไม่ปาน และมีเนอิซังก็หันมาตอบด้วยรอยยิ้มชุกชุนเหมือนเด็กน้อย ก่อนจะก้มมือเรียกให้ฉันเข้าไปร่วมวงกับเขาด้วย

"เห...ดูเหมือนพวกแมวจะชอบคุณนะครับ กับผมนี้ว่าจะยอมคุยด้วยหมดชนมแมวเลยไปเป็นลังเลยนะ"

"อ๊ะ ค่ะ ปกติแมวเชื่องกับมุกอยู่แล้วค่ะ สมัยเรียนเคยมีคนบอกว่า เป็น Cat Whisperer* ด้วยนะค่ะ"

"すこい。(สุดยอดไปเลย)" มิเนอิซังมองดูแมวเป็นชิ้นมานั่งตักฉันด้วยแววตาที่จัด ก่อนจะยื่นมือมาจี้พุงเจ้าเหมียวดำตัวอ้วนด้วยสีหน้าเหมือนกำลังอ่อนหนอยๆ "クロちゃんずるいよ。(คุโระจัง ชี้โกงนี่นา) ทำไมไปนอนตักคุณมุกแบบนั้น สนุกกับเขาแล้วหรือไง"

ฉันหัวเราะให้กับมิเนอิซังเมื่อได้เห็นอิมเมจที่ผิดจากที่เคยวาดภาพไว้ในหัวลิบลิบ แต่แบบนี้ก็น่ารักดีไปอีกแบบแฮะ ถ้าพวกสาวๆ ในบริษัทได้มาเห็น มีหวังคะแนนนิยมพุ่งพรวดยิ่งกว่าที่ผ่านมาแน่ๆ เพราะเขาน่ารักมากเลย...

"แต่ผมก็พอเข้าใจน้องแมวนะครับ น้องคงดูออกว่าคุณมุกใจดีถึงได้อย่าก้ออัน"

"...!" ฉันซังกะไปเล็กน้อยเมื่อจู่ๆ นายน์ตาสีดำยาวเรียวเหมือนแมวของมิเนอิซังก็ซ้อนขึ้นมองตาฉันตรงๆ แบบไม่ให้ตั้งตัวก่อน จึงผลอยหายใจผิดจังหวะไปชั่วขณะหนึ่ง

"มะ...มิเนอิซังไม่ใช่แมวสักหน่อย อย่าพูดเหมือนตัวเองก็เป็นแมวอีกตัวล๊ะ"

"にや〜。(เหมียว~)"

"...!!!"

"เป็นใจครับ ยังไม่เหมือนแมวอีกเหรอ" เจ้าชายยิ้มหวานพรางเอ่ยถามหน้าตาเฉย ก่อนจะเอื้อมมือมาหิบบ่าคุโระตัวอ้วนที่กำลังส่งเสียงครางในลำคออย่างพึงพอใจที่ได้รับการเกาจากออกจากตักฉัน "แต่คุณไม่ควรให้แมวนอนตักแบบนี้ละ ขนแมวติดเต็มเสื้อผ้าแล้วครับ"

* Cat Whisperer หมายถึงผู้ที่มีความคุ้นเคยกับพฤติกรรมของแมวเป็นอย่างดี สามารถอ่านท่าทางและสีหน้าของแมวได้แม่นยำ จนว่ากันว่าอยู่ในระดับที่สามารถสื่อสารกับแมวและฝึกสอนแมวได้

"อ๊ะ จริงด้วยค่ะ ตายแล้วทำไงดี"

"ผมมีลูกกลิ้งอยู่บนรถ เดี่ยวเอามาให้ นะครับ"

"ขอบคุณค่ะ" ฉันยิ้มพร้อมกับลุกขึ้นยืนตามเขา ช่างเป็นวันที่หลากหลาย
อารมณ์เสียจริงๆ เดี่ยวซึม เดี่ยวเศร้า เดี่ยวร้องไห้ เดี่ยวหัวเราะ ทั้งหมดเป็นเพราะ
เขาช่วยเอาไว้แค่นั้นเลย "แล้วก็ขอบคุณที่ช่วยพามุกออกมาด้วยนะคะ"

มินิอิชังยิ้มให้แทนคำตอบ ก่อนจะเดินนำฉันไปที่รถของเขา ฉันมอง
แผ่นหลังกว้างของเจ้าชายที่ตัวสูงกว่าฉันมาก ก่อนจะพูดขึ้นอีก "ว่าแต่มินิอิชัง
รู้ได้ไงคะว่ามุกอยู่ตรงนั้น"

"เพื่อนคุณบอกมานะครับ พอตีผมแหวะไปหาคุณที่โต๊ะ"

"เอ๋? ไปหาคุกทำไมเหวอคะ หรือว่ามีประชุมจริงๆ"

เดินมาถึงรถพอดีเขาจึงหยุดเดินเพื่อจะเปิดรถหยิบลูกกลิ้งมาส่งให้ฉัน
จัดการขนแมวที่ติดเต็มตัว จากนั้นจึงตอบคำถามฉันด้วยน้ำเสียงนุ่มละมุน
"เพราะผมไม่สบายใจนะสิ"

"...?"

"วันนั้นคุณลงจากรถผมไปทั้งๆ ที่ยังร้องไห้ไม่หยุด ก็เลยเป็นห่วง...
ว่าจะยังร้องไห้อยู่หรือเปล่า"

"อ้อ..." ฉันกะพริบตาเร็วไว้ก่อนจะรีบหันหน้าหนี เพราะกลัวว่าน้ำตา
ที่อุตสาหะหยุดได้แล้วจะรันขึ้นมาอีก "จะบอกว่าดีขึ้นแล้วก็พูดได้ไม่เต็มปาก เพราะ
แม้แต่ตอนนี้...มุกก็ยังรักเขามากๆ อยู่ดีค่ะ"

"..."

"ถ้าต้องเจอหน้ากันบ่อยๆ อย่างนี้มันก็เจ็บอยู่ อีกอย่างมุกกลัวตัวเอง
จะผลัดใจอ่อนด้วยค่ะ เพราะถ้าจะให้ตัดใจทันทีคงทำไม่ได้ ไม่รู้ว่ามีเมื่อไหร่
จะทำได้ด้วย..."

"..."

"แะๆ ก็เขาเป็นแฟนคนแรกด้วยนะคะ มันเลยยากหน่อย..."

"..."

"เพราะงั้นมุกเลยว่าจะลาออกเอง"

"หา? ทำไมต้องทำถึงขั้นนั้นด้วยครับ" คราวนี้มีมินิอิชังที่เสียบฟังฉันมานาน

ถึงกับหลุดปากออกมาด้วยความตกใจ "คนที่ผิดคือคนที่มาหลอกลวงคุณต่างหาก
ทำไมคุณมุกต้องเป็นฝ่ายไปด้วย"

"ก็ดูอย่างวันนี้สิคะ ถ้ามีเนอิซึ่งไม่เข้ามาช่วย มุกก็ไม่ว่าจะผลตามเขาไป
รีเปลา...แล้วถ้าฟังเขาในมน้าวเข้าบ่อยๆ ก็ไม่ว่าจะทนใจแข็งไปได้อีกเท่าไร..."

"..."

"มุกไม่มียากเป็นมือที่สามของใคร และไม่มียากทำให้ใครเดือดร้อนด้วย
เพราะฉะนั้น..."

"มันมีอยู่นะครับ วิธีที่จะทำให้เขาไม่มายุ่งวุ่นวายกับคุณอีก"

"เอ่อ แต่..."

"ไม่เป็นไรหรอกครับ คุณมุกจะไม่เดือดร้อนแน่ๆ คุณพิชญ์เองก็ด้วย แต่
คุณต้องให้ความร่วมมือกับผมนะ"

"คะ...คะ...!"

"แล้วก็...ถ้าวันไหนรู้สึกอยากจะร้องไห้ ก็มาใช้ห้องประชุมลับของผม
ได้เสมอ นะครับ ผมยอมให้คุณมุกเป็นกรณีพิเศษเลย"

มีเนอิซึ่งขยับตาพร้อมกับยิ้ม จากนั้นจึงเอื้อมมือมาหิบบนแก้มที่ติดค้างอยู่
บนปกเสื้อออกให้

"จะดีหรือคะ ถ้าน้องแมวพวกนี้เปลี่ยนใจมาชอบมุกมากกว่ามีเนอิซึ่ง
จะทำใจคะ"

"ก็คงต้องแข่งกันสักหน่อยแล้วละมังครับ...หมายถึงผมกับแมว นะคะ"

"คะ?"

"เอาละ กลับไปทำงานกันดีกว่าครับ เดี่ยวผมมีมติตั้งต่อ"

"อ๊ะ คะ ขอโทษที่รบกวนเวลา มีเนอิซึ่งนานเลยนะคะ"

"ไม่ต้องห่วงเรื่องนั้นหรอกครับ" มีเนอิซึ่งหยักยิ้มบาง จากนั้นจึงรับลูกกลิ้งคืน
จากฉันแล้วปิดล็อกรถ พร้อมกับผายมือเชิญให้ฉันเดินนำกลับไปทีลิฟต์ก่อน
"อย่าลืมสัญญาของเรานะครับ และบอกไว้ก่อนว่าถ้าคุณยื่นหนังสือลาออกมา
เมื่อไหร่ผมจะไม่เห็นให้แน่นอน"

"ฮ่าๆ เข้าใจแล้วคะ ไม่ลาออกก็ได้" ฉันหัวเราะเมื่อเขายังวกกลับมาเรื่องเดิม
ได้อีก ก่อนจะนึกขึ้นได้ตอนที่เขาเอื้อมมือไปกดเลขชั้นออฟฟิศของเราพอดี "ว่าแต่"

ที่มีเหนือซึ่งบอกว่ามีวิธีทำให้คุณพิชฌ์เล็กมาอยู่กับมุก มันคือวิธีอะไรหรอคะ"

เขาเงยบไปไม่ตอบคำถามฉันในทันที ก่อนจะก้าวออกจากลิฟต์เมื่อถึงชั้น
ของผู้บริหาร โดยไม่ลืมหันกลับมาส่งยิ้มเจ้าเล่ห์ให้ฉันพร้อมกับตอบคำถามนั้น
ด้วยน้ำเสียงซุกซนว่า

"それは内緒です。(ความลับครับ)"

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่
<https://bit.ly/47mb7dl>